

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2021

57. ÅRGANG

Foto: Ligeat Gangås

«Lær oss å telle våre dager, så vi kan
få visdom i hjertet!» Sal 90:12

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

«Grip det evige liv»!

«Men fra døperen Johannes' dager til nå trenger de seg inn i himmelens rike med makt, og de som trenger seg inn, river det til seg» (Mat 11:12).

En troende kvinne som bodde i India som barn har fortalt at de fikk besøk av misjonær Samuel Hebich (1803-68) – en av de tre pionermisjonærene fra Basel-misjonen til Sør-Vest India. Hun kunne aldri glemme hans tale over dette verset.

Han trakk fram en blyant som han rekte fram for jenta, som het Elisabeth, og spurte: «Vil du ha denne blyanten?» Hun grep etter den, men han holdt godt tak slik at hun ikke fikk fatt i den. «Du må ta hardere i», sa han. Da rykket hun skikkelig godt til, og fikk blyanten. «Men glem aldri, barnet mitt», sa han etterpå, «at slik er det også med Guds rike. Gud vil gi oss det, men bare når det er så om å gjøre for oss å få tak i det at vi virkelig setter noe inn på det. Er det bare en likegyldig sak for oss, får vi det ikke» (Gullgruben).

Har du kastet deg ut på «de sytti tusen favners dyp» (Kierkegaard) og tatt imot Jesus? De dødsdømte og fredløse i Israel i den gamle pakts tid, måtte springe til en av fristedene og ta godt tak i alterhornene for å bli berget.

Jesus er fristedet. Han er «frelsens horn» du kan sette din lit til (Sal 18:3). Tvil ikke på at han sonet alle dine synder da han kjempet og utåndet på korsets alter.

Du som lengter etter fred, og tror det er umulig å bli frelst: våg *troens sprang* og «grip det evige liv»!

Ingar Gangås

Når Gud holder dom med et folk i frafall

Av Konrad Fjell

«Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går bortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten.» (2Tess 2:9-12)

Dette ordet er et dypt alvorlig ord! Det sier noe om hvordan Gud holder dom med et folk og en menneskehet som har fornektet sannheten og vendt seg bort fra sin Skaper. Samtidig er dette et ord som gir trøst og håp til Guds folk som lider trengsel i denne verden.

Dommen består i at Gud lar satan, opphavet til all løgn og ondskap, forføre menneskene. Luther taler om at satan er Guds lenkehund. Det er et treffende bilde. satan har ikke makt til å gjøre mer enn Gud tillater. Når Gud holder dom, slakker Gud på denne lenken og lar satan gå lenger i sine forførelser og i sin makt over menneskene.

Satans begjær, når Gud slakker på lenken, er å gå lenger med menneskene i å stjele, myrde og ødelegge (Joh 10:10). Som et rovdyr griper satan begjærlig denne muligheten til å angripe og plage menneskene. Dette gjør han med «all løgnens makt og tegn og under».

I dag ser vi dette på flere områder i samfunnslivet og menneskeslekten. Jeg vil nevne ett grunnleggende

Innhold, november 2021

«Grip det evige liv»! Av Ingar Gangås.....	side 2
Når Gud holder dom med et folk i frafall. Av Konrad Fjell.....	side 3
Gud skal oppsluke døden for evig. Av Martin Luther.....	side 6
Troens skjold. Av Sigbjørn Agnalt.....	side 7
Mat som varer ved til evig liv. Av Øivind Andersen.....	side 9
Møtekalender.	side 11
Musikkens hensikt (Del 1). Av Frank Garlock.....	side 12
Frelsens hjelm. Av Ludvig Hope.....	side 16
Vår åndssituasjon. Av Dag Risdal.....	side 18
Mens det ennå er tid! Av Per Bergene Holm.....	side 19
Hellig uro. Av Asbjørn Aavik.....	side 20

eksempel, nemlig Bibelens tale om ekteskapet, familien, seksualitet og kjønn.

Vi opplever på disse områder en systematisk normoppløsning. Denne normoppløsningen kommer ovenfra ved at våre styresmakter endrer lovverket. En ny tankegang skal prentes inn i befolkningen gjennom skoler, barnehager og alle offentlige instanser. Mennesket er ikke mann og kvinne, men en rekke ulike kjønnsidentiteter som kan variere gjennom livet. Med de muligheter som den moderne bioteknologien gir, kan en familie konstrueres på måter som har vært ukjent tidligere i menneskeheten. Mennesket tror at de er på vei mot en større frihet, og at det er i ferd med å kaste av seg en tvangstrøye fra fortiden. Men dette er et satanisk bedrag.

På denne måten blir vårt folk i dag opplært i å fornekte den fundamentale orden som har stått fast for menneskene siden skapelsen, da Gud skapte mennesket til mann og kvinne i sitt bilde, og fastsatte at mannen skulle forlate sin far og sin mor og forbli hos sin hustru.

Etter at Gud hadde skapt alle ting konstaterte han at alt var over måte godt. Alt var preget av harmoni, frihet og glede. Til denne orden og harmoni hører at mennesket ble skapt til to kjønn, mann og kvinne, som skulle danne en familie. Familien bestående av én mann som familiens overhode og én kvinne og deres barn, skulle danne fundamentet i samfunnet mel-

lom menneskene. Mannen og kvinnen skulle leve i livslang troskap mot hverandre, og seksualiteten skulle binde dem sammen i ekteskapet, og sørge for menneskets forplantning.

Det vi i dag er vitne til, er at satans forførelser griper like inn i denne fundamentale skaperordning på en måte som vi ikke har sett tidligere. For å få menneskene til å tro denne løgn bruker han «all løgnens makt og tegn og under» og med «all urettferdighetens forførelse». Resultatene vil ikke vente på seg. Gjennom denne Satans forførelse utarmer, myrder og ødelegger han mennesket. Han ødelegger den orden og harmoni som Gud hadde lagt ned i samfunnet. Menneskeheten blir overlatt til kaos og en normløshet som vil bryte det ned.

Vi skal merke oss at dette er en del av Guds straffedom over en menneskehet som «ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst», og fordi de hadde «sitt behag i urettferdigheten».

Det å ta imot kjærlighet til sannheten, er ett og det samme som å omvende seg fra sin synd. At en i møte med Guds hellige lov bøyer seg for Guds dom over det gamle mennesket med sin synd og opprør mot Gud. Der vil Gud gjennom sitt evangelium lære oss ham å kjenne som ga sitt liv for oss, for å kjøpe oss ut fra syndens og djevelens makt, Guds Sønn Jesus Kristus. Han ga sitt liv for at vi skulle få del i hans rettferdighet, og oppleve å komme tilbake til den fred og frihet mennesket var skapt

til ved at syndens makt brytes, og vi kommer inn under nådens kraftige virkning til evig liv. På denne måte skulle mennesket utfris fra syndens og djevelens makt, og igjen tre inn i barnekår hos Gud. «Får da Sønnen frigjort dere, blir dere virkelig fri» (Joh 8:36).

Men der menneskene bevisst står Guds lover og ordninger imot og avviser evangeliet om frelsen i Jesus, der overgir Gud mennesket til satan og sitt eget syndige ego, og lar mennesket få det det selv lyster – et liv uten Gud og hans nådevirkninger i mennesket. Der mennesket forkaster Gud, lar Gud det være i fred og trekker seg tilbake. Da får mennesket etter hvert erfare på sin egen kropp hva det vil si å tjene satan, og stå uten noen beskyttelse i møte med hans manipulasjon og ødeleggelse av mennesket. At menneskene på den måte drar seg selv ned i det dypeste mørke, det ser de ikke, for de er forblindet av satan slik at de forveksler sannheten med løgnen, lyset med mørket og frihet med fangenskap, til sin egen undergang.

Når et Guds barn ser Guds dom over et ugudelig folk på denne måte, både sørger og gleder det seg på samme tid. Det sørger over hvert menneske som på denne måte overgis til seg selv og sine lyster, og til satans ødeleggelse. En vet med seg selv at det kunne vært meg, for jeg er ikke bedre enn noen andre slik jeg er i mitt kjød. Et Guds barn ser at det ender med en evig fortapelse, en

dom han selv har blitt utfridd fra. Et Guds barn ber derfor for sine medmennesker og roper til Gud om deres frelse og utfrielse.

Samtidig gleder et Guds barn seg over at Gud holder dom med all ondskap og urettferdighet. Midt i alt kaos som oppstår der satan får makt, ser et Guds barn at det er Den Allmektige Gud som styrer og leder alle ting etter sin plan og sitt råd, og beholder all makt i himmel og på jord. I møte med dette tennes en ny lengsel i en kristen etter å få se Jesus som han er og utfris fra denne onde verden for å leve med ham i evighet på den nye himmel og den nye jord der rettferdighet, sannhet og kjærlighet skal råde uforstyrret.

La oss våke, be og arbeide utrettelig for menneskers frelse i denne tid. Det er hardt å tjene synden og satan. Det er nok mange mennesker som uten at de helt er klar over det, sukker under byrden, og strever under satans åk og lengter etter frihet. Denne frihet kan bare Gud gi dem ved at de omvender seg og kommer til sannhets erkjennelse. La oss arbeide og be om at det kan skje med mennesker i dag, og at Gud må bruke oss til sitt redskap for å fremme hans rike.

L&E

Gaver fra utlandet:

IBAN: NO2430002226193

SWIFT (BIC): SPSON022

Gud skal oppsluke døden for evig

Av Martin Luther

«Da satte den døde seg opp og begynte å tale, og han ga ham til hans mor.»

Luk 7:15

Jesaja forutsier at «Gud skal oppsluke døden for evig» (Jes 25:8). Denne og andre historier der han [Jesus] har oppvakt noen fra døden til livet, er vitnesbyrd, tegn og eksempler på dette. Men med det har han kun latt oss få se et forspill på det verket han skal gjøre på hele kristenheten til slutt.

Her ser du to flokker som møter hverandre. Først denne fattige enken med sin døde sønn og de folkene som følger med dem til graven. På den andre siden Kristus og de som går med ham mot byen. Det første bildet viser oss hva vi er og hva vi bringer til Kristus. Det er et bilde på hele menneskeheten og dens gang i verden. Det er en folkeskare som alle sammen går mot døden og må følge med ut av byen. Når Kristus kommer hit, finner han derfor ikke noe annet enn folk som omgås med døden. Dette er tilstanden til hele menneskeslekten på jorden.

Når man betrakter det på en rett måte, så er det ikke annet enn en dødsbeskjeftigelse, en stadig og daglig gang mot døden, helt til den ytterste dag. For den ene etter den andre dør. Og de som lever har kun med dette jammerfulle vesenet å gjøre, å bringe den ene etter den andre til graven. Og de som lever, må daglig følge etter, noe de også beviser ved sitt følge

mot graven. Ved dette gravfølget ser du derfor ikke annet enn døden, et bilde på hele menneskeslekten i verden. Vi bringer det med oss og sleper på det helt fra mors liv av. Alle går vi den samme veien i lag, bare med den forskjell at noen går foran de andre. De andre må følge etter, helt til den siste kommer fram. Det finnes ingen redning fra dette. Døden hersker over dem alle, sier Paulus (Rom 5).

Mot dette dødstoget ser du også livets trøstefulle motbilde: den herlige og gledelige prosesjonen til den Herre Kristus. Han går ikke ut av byen med den døde, men møter den døde for å gå inn i byen. Han trår døden under føttene og står den imot, som en som har makt og myndighet over den. Med alvor trøster han denne fattige enken, som ikke har annet enn død i hjertet sitt, og sier at hun ikke skal sørge og gråte mer. Så går han bort til båret, legger hendene på den, befaler alle å stå stille og sier: «Unge mann! Jeg sier deg: Stå opp!»

På disse ordene følger øyeblikkelig kraft og virkning. For den døde blir ikke liggende der, men reiser seg straks opp. Enda så tilhyllert og ombundet han var, begynner han å snakke, og viser dermed at døden ikke lenger er der, men livet. Med et ord forvandler Kristus denne sørgelige likferden til et vakkert og frydefullt livstog.

*Utdrag fra «Husandaktsboka»,
Den Luthersk-læstadianske menighet,
Tromsø 2013. (Overskrift ved red.)*

Troens skjold

Av Sigbjørn Agnalt

«Grip framfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med.»

Ef 6:16

Skjoldet er også en del av rustningen, det er til å dekke og beskytte. Det kunne være så stort at det dekket hele krigerens kropp. «Skjoldet betyr at en fullstendig dekning er nødvendig, fordi våre fiender vil angripe oss på et hvert tenkelig punkt, og da går det ikke an å være ubeskyttet noe sted. Men skjoldet betyr også at en slik beskyttelse kan fås» (Marius Jørgensen i boken «Kristi hemmelighet»).

Grip troens skjold! Gud har gitt oss et skjold å være ikledd, noe å være gjemt bak til redning fra den ondes brennende piler. Når skjoldet er imellom treffer ikke pilene, de slukner uten å få tenne den brann som er målet med dem, og da får heller ikke fienden utrettet det han vil. Hva er det apostelen har i tankene med dette bilde? Troens skjold kan ikke være troen i seg selv, men det må være noe som troen har.

Død i seg selv

Jakob skriver dette om troen: Der-som den ikke har gjerninger, er den død i seg selv (Jak 2:17). Troen er *død i seg selv*, det vil si; troen alene betyr ingen ting, det er de gjerningene vi tror på som betyr noe. De gjerninger som

troen har, er det Jesus har gjort. Det er de som betyr alt, og som er et skjold for dem som tror.

Noen sier; jeg tror, jeg er en troende. De taler om å komme til troen, de taler om sin tro, om å komme inn i troens rom og lignende. Men en slik tro er død – *i seg selv*.

Troens gjerninger

Troen som apostelen taler om, griper om noe, noe konkret og reelt, det er vår Herre Jesu gjerninger. Derfor er det kunnskapen om *ham* alt dreier seg om, det er ordet om korset og betydningen av Jesu død og oppstandelse for oss, som er det troen har. Det er disse gjerninger som er skjedd og som står der som en urokkelig sannhet. Dette er det apostelen beskriver som et skjold.

Det står i en dansk sang: «Sætter satan an på meg, som mit skjold jeg viser Dig, dine sår og blodestrømme, straks må han da marken rømme». Da er det Jesu sår og blod som er skjoldet. Det er de sår han fikk, og det blod som rant, da han ble såret for våre overtredelser!

Når vår tro har det som er skjedd og det han har gjort for øye, kommer «troens fulle visshet» som det står om i Hebreerbrevet (10:22).

Du er mitt skjold

Troens skjold er noe vi har inne i oss, det er et skjold mot de pilene

som vi ikke går helt fri. Det er dette vi møter flere steder i Salmenes bok. I salme 3, vers 3–4 skriver David om de pilene som blir skutt mot ham av hans fiender: «Mange sier til min sjel: Det er ingen frelse for ham hos Gud». Altså; slike som deg er det ikke håp for hos Gud. De er ment å tenne en brann av motløshet, fortvilelse og skam, til å se på seg selv og på alt som er galt, og dermed ende i fortvilelse og mørke.

Men da griper David troens skjold: «Men du Herre, er et skjold for meg. Du er min ære, den som løfter opp mitt hode». Når han er vårt skjold, dekker han oss med sin rettferdighet. Når han er vår ære, er vår vanære tatt bort, da løfter han vårt hode til takk og glede og frimodighet i ham. «De så opp til ham og strålte av glede, og deres ansikt rødmet aldri av skam» (Salme 34:6). Da slukner den ondes brann.

Og da kan vi få glede oss over det som Salme 5:13 vitner om: «For du, Herre, velsigner den rettferdige. Som med et skjold dekker du ham med nåde». Skjoldet er hans nåde, og Paulus skriver til Timoteus: «Nå er denne nåde blitt åpenbart ved vår frelser Jesu Kristi åpenbarelse». Guds nåde som han dekker oss med er Jesus Kristus, og den ble åpenbart i hans komme. «Han har tilintetgjort døden, og ført liv og uforgjengelighet fram for lyset ved evangeliet» (2Tim 1:10).

Din mildhet gjør meg stor

Dette er Guds vei for oss, som han

vitner om for oss i sitt ord, det som er troens ord. Så står det i Salme 18:31 og 36: «Gud – hans vei er fullkommen. Herrens ord er rent. Han er et skjold for alle dem som setter sin lit til ham». «Du gir meg din frelse til skjold og din høyre hånd støtter meg. Din mildhet gjør meg stor». – En dyrebart sannhet for vår tro: Din mildhet gjør meg stor.

Når vår tro griper om dette skjoldet kan ingen av den ondes brennende piler nå sitt mål, hvordan de enn er. Han skyter også for å tenne kjødets lyst i brann, det kan være stolthet og hovmod, ondskap og ubarmhjertighet, urent seksuelt begjær, pengekjærhet og «all den syndige lyst som jeg bær i mitt bryst» (Sb 461:5).

Mange griper til et annet skjold, de holder opp lovens tavler, og forsøker å stanse «kjødets brann» med «lovens bann, med dødens skrekk og helvedebrann» (Sb 317:1) Strenghet og frykt skal være kraften til å stå imot og seire over kjødets lyst. Men et slikt skjold gir ikke noe vern mot den ondes brennende piler og sløkker ingen brann. Tvert imot, for «syndens kraft er loven» (1Kor 15:56).

Derfor – grip framfor alt troens skjold! Framfor alt, slik at det blir det og ikke noe annet vi griper til. For på den måten blir vi sterke i Herren og i hans veldige kraft. Og det er bare hans veldige kraft – for oss som tror – som seirer og kan slukke alle den ondes brennende piler.

Mat som varer ved til evig liv

Av Øivind Andersen

«Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi dere.»

Joh 6:27a

Jesus er livets brød: – Den som kommer til meg, skal ikke hungre, og den som tror på meg, skal aldri noensinne tørste.

Han er kommet for å gi evig liv! Både *er* han livets brød og den som *gir* dette brød!

Mat som forgår

Her skal du merke deg hva Jesus mener med ikke å arbeide for den mat som forgår. Han tenker ikke på det rent materielle strev – matstrevet som vi kaller det. Naturligvis kan dette ord med rette anvendes også mot det. Men Jesus sikter meget dypere enn som så i denne advarsel. Han advarer oss mot at vi i vår søken etter ham og i vårt arbeid for hans rike, skal arbeide for mat som forgår!

Er vi fristet til det?

Noe av det som taler alvorligst til meg her, er det som vi kan kalle de kristne organisasjoners og kirkesamfunns kappløp om å få fatt i folket. Kjenner du ikke spørsmålene: Hvordan skal vi få fatt i folket? Hvordan skal vi få høynet moralen i samfunnet? Hvordan skal vi vinne ungdommen? Hvordan skal vi vinne barna? Og mange, mange

andre spørsmål av samme art.

Men er ikke dette rett, spør du? Skal vi ikke nå folket? Trenger ikke moralen å høynes? Skal vi ikke vinne barna og de unge?

Jo, mer enn noen av oss forstår!

I sannhet er det nettopp dette også Jesus vil! Han vil nå folket. Han vil inn i samfunnslivet. Han vil alt dette og meget mer! Vær viss på det!

Men det er bare det: I arbeidet for alt dette, fristes vi – uten riktig å forstå det selv – til å arbeide for den mat som forgår!

Eller hvordan er det? Har Guds rikes arbeid noen gang vært bedre organisert i vårt land enn nå? Har det noen gang vært flere predikanter enn nå? (*Skrevet i 1966. Red anm.*) Har det noen gang blitt gjort mer enn nå?

Visselig ikke!

Kristelig aktivitet mangler sannelig ikke blant oss. Å, hvor arbeides det ikke! Vi må få kristendommen inn i dagspressen, sier noen. Vi må prøve å påvirke kulturlivet, sier andre. Vi må prøve å elske frem kristen kunst, sier den tredje.

Ja, det tales om at kristendommen må prøve å påvirke den faktor som dessverre er blitt så altfor viktig i folkelivet: film og kino.

Jeg skal være den siste til å si noe ondt om den trang som ligger bakom dette. For selve trangen etter at Gud må gripe inn blant oss, er av Gud. Men

jeg må spørre: Hva er resultatene? Jo, dessverre: I stedet for å påvirke verden med kristendommen, er kristendommen blitt merkbart påvirket av verden!

Skillet mellom den kristne og ikke-kristne er for en stor del jevnet ut! – En av de største synder Guds ord nevner. De kristne er jevnt og sikkert begynt å skikke seg mer og mer lik verden. Og vi har fått verden og dens innflytelse like inn i vårt kristelige arbeid. Mange ting som var utenkelig for en menneskealder siden, er ganske alminnelig i dag.

Musikk

Tenk på all den verdslige musikk vi har på våre møter! De alvorligste ord om Jesus og hans død for våre synder, synges på de letteste revymelodier – i full valsetakt eller med jazz- og swing-rytmer og dertil svarende harmoniseringer. Dette er ingen uvesentlig ting. Det er åndsmakt i musikken. Og den virker så meget sterkere, fordi den virker i det ukontrollerte område av vårt sjeleliv. Tenk da på hva det betyr å ha en åndsmakt i sangen som strider mot Kristus og budskapet om ham! Det er den som fanger, og det er for dens – og ikke for tekstens – skyld man bruker slike sanger – for å ha noe som trekker på folket, noe som kan skape den rette «stemning». I slik åndelig atmosfære foregår mange «vekkelser». Er det underlig at resultatet blir som det blir?

Verdsliggjøring

Tenk på hvor alminnelig det er i dag at kristelige foreninger arrangerer sportskonkurranser på søndagene!

Og meget annet kunne jeg nevne. Og allikevel er ikke disse ting i og for seg det verste. Det verste er det som disse ting er symptomer på: verdsliggjørelsen i arbeidet. I vår innstilling i arbeidet for Guds rike er vi mer verdsliggjort enn vi forstår. Det kvantitative går foran det kvalitative. Det som ruver og tar seg ut menneskelig sett, betyr mer enn Guds ords og Guds Ånds stille og grundige arbeid.

Og alt sammen er begrunnet med: Vi må da gjøre noe for at Guds rike kan komme!

Jovisst vil vi ha Jesus til konge! Naturligvis skal det dreie seg om ham! Men resultatet er kraftløshet og mangel på Den Hellige Ånd. Midt i alt vi gjør for å gjøre Jesus til konge, går han hen og skjuler seg (Joh 6:15).

Resultatet er at vi er blitt så lite motakelige for det Jesus vil gi oss og være for oss! Hvorfor går det slik? Fordi vi arbeider for den mat som forgår.

Jesus er livets brød

Det høres som en selvmotsigelse: Men der hvor Guds folk ikke brydde seg om «å nå folket» i den forstand vi har talt om det ovenfor, der hvor arbeidet ble lagt på ordet om korset og blodet – den mat som varer til evig liv – der nådde de folket! Der kom det vekkelse. Der var surdeigen virksom!

Vekkelsen gikk fra landsende til landsende, og kulminerte i 1905. Hele folkelivet ble fornyet.

Er det ikke slikt vi trenger i dag?

Det er et vidunderlig ord Jesus

Møtekalender

November

5.-7. Herning (DK)

Per Bergene Holm

6.-7. Årnes

Jan Eirik Berre.

16.-21. Bibelkurs på Fossnes

*Informasjon og program, se på
www.nll.no*

19.-21. Randaberg

Asbjørn Fossli

20.-21. Askim

Martin Fjære

Desember

2.-5. Ørsta

Martin Fjære

4.-5. Årnes

Bjarne Gjuvsland

11.-12. Langli

Per Bergene Holm

29.des -1. jan. Nyttårsleir på

Bibelskolen på Fossnes

Dan Hessellund (DK), m.fl.

Informasjon og program, se på

www.nll.no

møter oss med her: Arbeid for den mat som varer ved til evig liv!

Hvilken mat? Likesom Faderen har liv i seg selv, sier han, så har han sendt sin egen Sønn til verden for at vi skal leve ved ham!

Alt vi trenger for å leve med Gud er gitt oss i Jesus! Den som finner Jesus, har det evige liv! Du kan være hvem du vil og hvordan du vil, finner du Jesus, er du frelst og får det nye livs krefter i deg! Vil du arbeide for det? Du, som ikke har funnet ham, vil du sette alt inn på å finne ham?

Og dermed er vi kommet tilbake til spørsmålet vi begynte med: Er Je-

sus blitt livets brød for oss? Og er det å formidle dette brødet vårt arbeid går ut på?

Det er tappen som det hele dreier seg om.

Vi vil nok gjerne vite mer konkret hva vi skal gjøre og hvordan vi skal legge det an. Og det er så visst ikke galt å arbeide på det også, når det skjer på rette måte. Men jeg gjentar: Det at Jesus er livets brød for oss og at vårt arbeid går ut på det, det er hva det hele kommer an på.

*Utdrag fra boken «Livets brød»,
Gry Forlag, Oslo 1966*

Musikkens hensikt (Del 1)

Av Frank Garlock

LEKSJON 6

Hva er musikkens egentlige hensikt og det overordnede mål? Jo, den skal sammen med teksten vende våre blikk mot himmelen og åpne våre hjerter for frelsen i Jesus.

Ei kristen jente fortalte at hun tidligere var med i en motorsykelklubb der medlemmene hørte på hard rockemusikk i 6-8 timer hver dag. Bruk av alkohol og narkotiske stoffer var vanlig. Så ble hun omvendt til Gud. Da visste hun med én gang at hun måtte bryte med dette miljøet og at hun ikke lenger kunne lytte til denne musikken. Hun måtte vekk fra den. Etter en tid fikk hun psykiske problemer og ble innlagt på psykiatrisk sykehus. Det var den gamle musikken som plaget henne, spesielt ble hun «angrepet» om nettene. I sin nød kontaktet hun en kristen forkynner for å få hjelp. Han gav henne det råd at hun skulle begynne å lære seg kristne sanger utenat, slik at hun hadde motvekt når angrepene kom.

Det er et viktig prinsipp, det ser vi også i Bibelen, at hver gang en må vrake noe, eller avstå fra noe, er det nødvendig å erstatte dette med noe nytt og bedre. «Når det gjelder deres tidligere ferd, så må dere nå avlegge det gamle menneske, som er fordervet ved de forførende lyster. Men bli fornyet i deres ånd og sinn. Og ikke dere det nye menneske, som er skapt et-

ter Gud i den rettferdighet og hellighet som er av sannheten» (Ef 4:22-24). Vi formaner til å avlegge det gamle og ikke oss noe nytt. Dette gjelder på alle områder, også på musikkens. «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, *alt* er blitt nytt» (2Kor 5:17).

I disse leksjonene har vi sagt mye om den nedbrytende musikken som vi *ikke* må høre på. Mange spør da: «Men er det i hele tatt noe godt som vi *kan* lytte til?» Her må vi erkjenne at veien til himmelen er smal, og porten inn til livet er trang. Det er sant at det er mye vi må gi avkall på, men det er også sant at det finnes mye god og vakker musikk som vi kan ha stor glede av. Men det krever av oss at vi leter den fram. Kampen kan vi ikke unngå. Verdens populærmusikk larmer mot oss fra alle kanter. Og den påvirker oss, og når oss, gjennom radio og fjernsyn. Må du innom et kjøpesenter, står musikken på over alt, sitter du på et venterom, durer den samme musikken der, er du på reise, står musikk på eller det settes på film og video med musikk til. Alle steder «vasser» vi i denne verdens musikk. Skriften sier at vi er *i* verden, men ikke *av* verden. Det betyr at vi bevisst må skru av kranen for det onde når vi kan, og fylle oss med det som er godt for å ha en motvekt til alt dette. Som kristne kan vi ikke leve og ha vår lyst i det som verden serverer.

Her må vi aktivt gå inn for å fylle oss med noe annet.

Vi sier ikke at det er enkelt å finne det gode, men det *er* der, hvis vi leter. Går du inn i en musikkforretning for å få tak i god musikk, blir du skuffet. Du kommer fort, og nedslått, ut igjen. For disse forretningene selger bare det som folk flest vil ha. Hyllemeter på hyllemeter er fylt opp av rock og pop, country, beat, jazz, hip hop, blues, heavy metal og death metal og New Age-inspirert musikk, bare for å nevne noe. Er du heldig, kan du kanskje finne noe klassisk musikk av de mest kjente komponistene bortgjemt i et hjørne, skjønt utvalget er som regel veldig tynt, men god og oppbyggelig kristen sang og musikk glimrer med sitt fravær. Under en kristelig etikett vil du i dag bare finne musikk som er omtrent akkurat like «popete» som den verdslige musikken. For det er *det* som selger. Hva kan du gjøre da? Du må anstrenge deg noe, du må «grave» litt før du finner noe godt. Men den som leter, han finner. Det er ikke *så* lenge siden det ble utgitt oppbyggelig sang og musikk, men problemet er at de store forlagene og kjedene ikke utgir dette lenger. Det lønner seg ikke økonomisk. Med dagens teknologi, og muligheten for å handle over nett fra snart alle verdens kanter, kan du bestille eller kopiere – med tillatelse – det som butikkene ikke har på lager lenger.

Men hvordan kan vi vite hva som er godt? I disse leksjonene har vi forsøkt å vise til prinsipper og de råd som

Bibelen gir oss. Når den f. eks. formaner oss til å velge det gode, vil den også vise oss *hva* som er godt. I en av salmene (40:3-4) står det til og med at han vil *legge* den nye sangen i vår *mun*n: «Han drog meg opp av fordervelsens grav, av den dype gjørmen. Han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste. Han *la i min munn* en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange skal se det og frykte, og sette sin lit til Herren». Han gir oss med andre ord en ny *smak*. Det gamle vil da fortone seg som *gjørme*. Så stor er forskjellen mellom det verdslige og det hellige. Gud vil vise deg den vei du skal vandre. Han som har resist deg opp fra «fordervelsens grav», som også kan oversettes: «larmens grav», og som begge er uttrykk som så absolutt skulle passe på dagens rockemusikk, vil også lede deg til sine «grønne gressganger». Først har han gitt deg et nytt hjerte, men her sier han at han også har gitt deg en *ny sang i din munn*.

Det er en direkte sammenheng mellom hjertet og munnen. «Et godt menneske bærer fram det som godt er, av hjertets gode forråd. Og et ondt menneske bærer fram det onde av sitt onde forråd. For det hjertet flyter over av, det taler hans munn» (Luk 6:45). Denne nye smaken, og evnen til å skjelne mellom godt og ondt, vokser i samfunnet med Jesus, når du fyller deg med Guds ord og lever i samsvar med hans vilje. Men her trengs det også at noen setter seg ekstra godt inn i hva som er god og dårlig musikk,

ikke ved å høre og avsløre all den nedbrytende musikken, men ved å lytte til det oppbyggelige. Å høre på alt det som i dag kommer fra den onde, vil være det samme som å arbeide i kloakken og så tro at en ikke kommer til å lukte av det. Vær forsiktig! Du kan ta stor skade på din sjel.

Det er nødvendig med noen «musikkjennere» som har studert musikk og som kjenner prinsippene som den gode musikken er formet av. Det er slike, som samtidig er «fylt av Guds Ånd», som skal lede sangen og musikken i Guds forsamling, og veilede de andre.

Slik var det på kong Davids tid. Vi leser i første Krønikebok (25:1-7) om hvor nøye det gikk for seg, og at David hadde innsatt *profeter* til å ha tilsynet med sangen og musikken. Det var ikke hvem som helst som skulle ta seg av dette. «Så skilte David og hærførerne ut til gudstjenesten Asafs og Hemans og Jedutuns sønner, som skulle profetere, ledsaget av sitarer og harper og cymbler. Dette er listen over de menn som var pålagt denne tjenesten: Av Asafs barn: Sakkur og Josef og Netanja og Asarela, Asafs sønner, under ledelse av Asaf. De profeterte under kongens ledelse. Av Jedutun, det er Jedutuns sønner: Gedalja og Seri og Jesaja og Hasabja og Mattitja, seks i tallet. De spilte på sitarer, under ledelse av deres far Jedutun, som profeterte til Herrens lov og pris. Av Heman, det er Hemans sønner: Bukkia, Mattanja, Ussiel, Sebucl og Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti og

Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot. Alle disse var sønner av Heman, kongens seer i Guds ord. For å opphøye hans horn gav Gud Heman fjorten sønner og tre døtre. Alle disse stod under sin fars ledelse når de sang i Guds hus. De spilte på cymbler, harper og sitarer ved tjenesten i Guds hus. Asaf, Jedutun og Heman stod under ledelse av kongen. Tallet på dem og deres brødre som var opplært i sangen for Herren, alle dem som var kyndige i det, var to hundre og åttiåtte». Av disse opplysningene kan det se ut som at de hadde et kor på 288 medlemmer den gangen.

Dersom vi i vår tid hadde vært like nøye som de var på Davids tid, med hvem vi gav ansvaret for å lede sangen og musikken i våre forsamlinger, både når det gjelder barnekor, ungdomskor og kor for voksne, hadde situasjonen sikkert nok vært en ganske annen.

David var den som også kontrollerte og bestemte hvilke instrumenter som skulle brukes. Det ser vi av det som beskrives når den gjenoppbygde muren rundt Jerusalem skulle innvies: «Da lot jeg Judas høvdinger stige opp på muren. Og jeg stilte opp to store lovsangskor og festtog, det ene gikk til høyre oppe på muren fram til Møkkporten, og etter dem gikk Hosaja og halvdel av Judas høvdinger, Asarja, Esra og Mesullam, Juda, Benjamin, Semaja og Jirmeja og likeså noen av prestenes barn, som bar trompeter. Det var Sakarja, sønn av Jonatan, sønn av Semaja, sønn av Mattanja, sønn av Mikaja, sønn av

Sakkur, sønn av Asaf, og hans brødre Semaja og Asarel, Milalai, Gilalai, Ma'ai, Netanel, Juda og Hanani *med de musikk-instrumentene som Guds mann David hadde bestemt*. Og Esra, den skriftlærde, gikk foran dem» (Neh 12:31-36).

Da templet i Jerusalem skulle inn-vies, leser vi at det var 120 prester som spilte på sine trompeter, sammen med flere andre som trakterte ulike instrumenter, og et stort kor som sang: «Og alle de levittiske sangerne, både Asaf og Heman og Jedutun og deres sønner og deres brødre, stod i klær av fint lin med cymbler og harper og sitarer på øst-siden av alteret. Sammen med dem stod ett hundre og tjue prester som blåste i trompeter. Og trompetblåserne og sangerne, alle som én og på én gang, stemte i for å love og prise Herren, og de lot trompetene og cymblene og de andre musikk-instrumentene klinge, og lovet Herren, fordi han er god og hans miskunnhet varer til evig tid. – Da ble huset, Herrens hus, fylt av en sky. Og på grunn av skyen kunne prestene ikke bli stående og gjøre tjeneste. For Herrens herlighet fylte Guds hus» (2Krøn 5:12-14).

Vi forstår at det var 4 000 kyn-dige sangere til sammen, og et stort orkester. De var inndelt i skift: «Fire tusen skal lovsynge Herren til de instrumentene jeg har laget til lovsan-gen» (1Krøn 23:5). «Hver morgen skulle de stå og love og prise Herren, likeså hver kveld» (1Krøn 23:30).

Variasjonen og mangfoldet, bruken av instrumenter, tekstene og sangkorene, som beskrives, vitner om et utrolig rikt musikkliv – til ære for den tre ganger hellige Gud.

Når vi leser i Krønikebøkene, Esras og Nehemjas bok om hvor mange som var opplært i å spille og synge, kan vi ikke annet enn å innrømme at verden umulig kan ha gått noe særlig framover, kanskje sto den kristne sangen og musikken på sitt høyeste den gangen?

Hva sang de om? Emnet var: «Gud er god, hans miskunn varer til evig tid» (2Krøn 5:13). Guds miskunn er det samme som at han tilgir synderen fordi Jesus har betalt og gjort opp for alle våre synder. Det er ingen tvil om at *det* var det sentrale i lovsangen deres, noe vi også ser klare eksempler på andre steder i Skriften.

*Utdrag fra muntlige video-opptak
på spansk, oversatt og skriftlig
tilrettelagt ved Ingar Gangås.*

*«Musikkens hensikt, del 2»
kommer i neste nummer*

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. i året. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på: nokkelen.adresse@nll.no eller tlf: 458 02 672

Frelsens hjelm

Av Ludvig Hope

«*Ta frelsens hjelm.*»

Ef 6:17

Hjelmen som vi skal ha på i vår kristenstrid, er frelsen, sier Paulus. Denne frelsen kan ikke være det samme som å være et Guds barn ved troen på Kristus. Den frelsen må vi eie før vi går i striden, ellers har vi ikke noe å stride for. Det er mest rimelig å tro at frelsen her er målet for striden.

At vi er frelst ved tro er ikke det samme som å være kommet vel fram – hjem til Gud. Skal vi komme hjem, må vi kjempe til livets siste kveld. Bare den som er tro til døden, får kronen. Først når målet er nådd, er vi helt frelst.

Det er flere ord i Bibelen som viser oss forskjellen på å være frelst i troen og å være frelst i den mening at vi er kommet inn i det evige liv.

«Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbaret hva vi skal bli! Vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er» (1Joh 3:2).

«Ham elsker dere, enda dere ikke har kjent ham. Ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham. Og dere fryder dere med en usigelig og herliggjort glede, når dere vinner fram til endemålet for deres tro: sjelenes frelse» (1Pet 1:8f).

Håpet om å nå dette fullkomne målet må være frelsens hjelm. Det er ikke sagt oss like fram her i dette ordet, men vi har andre bibelord som sier det klart.

«Men vi som hører dagen til, la oss være edrue. La oss stå iført troens og kjærlighetens brynje med håpet om frelse som hjelm!» (1Tess 5:8).

Å kjempe uten å ha noe mål for kampen kan ikke gå i lengden. Når konger og keisere sender sine folk i strid, pleier de å tegne en strålende fremtid for fedrelandet, og med dette håpet om bedre tider går krigsfolket mot fienden.

Også en kristen har fått løfte om lønn. Ingen soldat har noen gang fått så store løfter om ære og lønn som en kristen. Bibelen er som et endeløst hav av evige fremtidsmål, større enn mennesketanken kan fatte. Vi vil finne fram noen av dem, og da skal vi se at den kristnes hjelm er hamret av hardt stål. Det kunne kanskje få en trett Kristi stridsmann til å se opp med nytt håp.

«Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik,

og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort» (Åp 21:3f).

«Den som seirer, skal arve alle ting. Jeg vil være hans Gud og han skal være min sønn» (Åp 21:7).

«For vår trengsel er kortvarig og lett, og virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål. Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige varer en kort stund, men det usynlige er evig» (2Kor 4:17f).

«Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham. Men for oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd. For Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud» (1Kor 2:9f).

Dersom vi tror aldri så lite på disse ordene, vil ingen kamp bli for tung å føre til ende. Vi vet også at disse lysende, vinkende stjernene på Guds nådehimmel ikke bare makter å holde oss oppe i kampen, men også gjør oss takknemlige og glade fordi vi har fått den ære å kjempe for så store mål. Slik kan det også av de hardeste kamper vokse fram den reneste, mest lykkefylte glede.

Vi får også den dag i dag se dette store underet at de kristne som har det tyngst, ofte er de mest lykkelige. Hos dem er takken mest hellig og sann. Fra øynene deres lyser det fred og indre lykke, ikke fordi det smaker godt å ha det vondt, men fordi kampen mot det onde løser sjelen fra denne verden og løfter den opp mot

Gud og det rette fedrelandet.

*Men når striden bliver seier,
og du korsets stier bytter,
skal din sjel i evig fred
mettes av hans salighet.*

Dette er toner som lyder fra en kjempende og seirende kristen, fordi han ser inn i det himmelske land.

Dette syn er hjelmen den kristne bærer. Det er en liten tid så har jeg vunnet så er den ganske strid med ett forsvunnet, så kan jeg hvile meg i rosendale og uavlatelig med Jesus tale.

Hans Adolph Brorson, som har sunget slik ut fra egen erfaring, han visste hva det var å være i strid. Derfor er det makt i kampsalmene hans og løftning i hvert ord han synger om sitt seiersmål. Hans himmelvendte øyne synes å se hvor Gud blir glad når den kristne vinner i kampen. Det må være en tung ånd som ikke kjenner seg løftet av disse sterke ordene:

*Meg tykkes at jeg ser hvor Guds
seg fryder når Jesu stridsmenn mer
igjennom bryter, at det kan ende få
med deres plage og hver sin krone
må av Jesus tage. (...)*

Guds folk – dere og jeg – vi som lever nå, har vi denne frelsens hjelm på oss? Er våre øyne vendt mot den lysende byen? Er det lys over ansiktene våre fordi vi ser opp mot fjellene? Har vi en himmel som drar oss og hogger oss løs fra verden? Kjenner vi oss i slekt med de første

Vår åndssituasjon

Av Dag Risdal

Når det gjelder de store faser i åndshistorien, har man skjelnet mellom antakelsens fase og forkastelsens fase.

Mellom disse to store faser kan vi finne overgangsfaser. Disse kan være av to slag, enten positive eller negative. De positive er da særlig de kamptider hvor Guds ord holder på å bryte seg inn i folket, og der hvor folkets hyrder er våkne og bevisste for et guddommelig kall.

De negative overgangsfaser er de metthetstider da folket som helhet er likegyldige i forhold til Guds ord, og det førende lag i folket opplever troen på Gud som et teoretisk spørsmål. Et kjennetegn på slike tider er at det blir lite syn for at vi står i åndskamp.

Om vi skulle antyde et bilde av den åndelige situasjon i folket vårt i dag, virker det som om nattemørket er på sig innover oss. Vi kjenner det iblant som om vi skulle stå på randen av et stup.

For søvn innebærer at vi bli påvir-

ket av denne verdens ånd. Der gudslivet ikke blir fornyet, blir vi lik denne verden. Levestandard og velferd kan komme til å knekke oss åndelig. «Fordi beitet deres var godt, ble de mette. Og da de ble mette, opphøyet de seg i sitt hjerte, så de glemte meg» (Hos 13:6).

En stor del av kristenheten i dag er død for Guds ord. «Vår største åndelige fare er den moderne teologis syn på synden og på Jesus» (Ludvig Hope).

Vår generasjon har mistet festet i Guds ord. Derfor blir vi rike på synspunkter, men fattige på standpunkter.

Vi må stå midt inn i tiden – med sannheten som måleenhet – og evigheten som mål! Gud leder oss slik i tiden at vi kan berges for himmelen. Men da er det nødvendig at Herren får vekke oss opp.

*Utdrag fra boken «Levende forkynnelse eller tomme ord?»,
Nico Forlag 1986*

kristne, som lengtet bort herfra og hjem til Gud? Eller er verden så kjær at vi helst vil være her?

Da har vi mistet frelsens hjelm!

Aldri har denne jord vært mer lokkende for en kristen enn nå, og kanskje det kristne håp aldri har vært mer vingeskutt og grått.

Kristne! Tenk etter!

«Våkn opp, våkn opp, kle deg i din styrke, Sion! Ta på deg ditt høy-

tidsskrud, Jerusalem, du hellige stad! For de uomskårne eller urene skal ikke komme inn i deg igjen. Ryst støvet av deg, stå opp, ta sete, Jerusalem! Gjør deg løs fra båndene om din hals, du fangne Sions datter!» (Jes 52:1f).

*Fra boken «Ånd og kraft»,
Lunde Forlag, Oslo 1971*

Mens det ennå er tid!

Av Per Bergene Holm

Igjen og igjen samles verdens ledere for å drøfte hva som kan gjøres for å stanse de ødeleggelser som truer jorden. Alle ser og forstår at noe alvorlig er galt. Nå gjelder det å handle, mens det ennå er tid! Håpet er å redde verden.

For den som leser Bibelen bør imidlertid ikke naturkatastrofer og miljøproblemer være overraskende. Det har profeter, apostler og Jesus selv forutsagt klart og tydelig. Verden skal forgå, og forut for verdens undergang skal den rystes i sine grunnvoller, før den skal klappe sammen og forgå i ild.

Og den dypeste årsak til naturkatastrofer, orkaner, flommer, tsunamier, jordskjelv osv., er ikke utslipp av klimagasser, men menneskets synd som har ført verden inn under Guds forbannelse og dom.

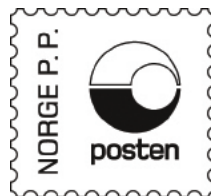
Å drive miljøkamp er kun symptombehandling, ikke å gå til selve årsaken til skaden, nemlig synden og opprøret mot Gud. Når menneskene reiser seg mot Gud, reiser Gud naturen mot mennesket. Det er både et varsel om den kommende dom og et kall til omvendelse og frelse.

Og vårt kall som troende i denne verden er å vekke og innby mennesker til omvendelse og tro. Vi er ikke i første rekke kalt til å arbeide for bedre kår for mennesker i denne verden, eller redde denne verden fra naturkatastrofer, men å berge mennesker for himmelen, mens det ennå er tid. Vi skal

ikke lukke øynene for andres nød, men fremfor alt skal vi kalle til frelse fra den største nøden, Guds dom over synden!

Jeg er redd fokuset har endret seg mye i kirke og kristenhet de siste årtiene. Det drives mye godt helsearbeid og nødhjelp av ulike misjonsorganisasjoner. Kirke- og kristenledere arbeider for rettferdig mat, engasjerer seg i miljøkamp, i politiske spørsmål av ulike slag osv. Men hvor er det blitt av kallet til omvendelse og tro? Nei, der er kirken og dens ledere tause. Ja, verre enn som så. I stedet for å kalle til omvendelse fra synden, velsignes de groveste synder av kirken selv! «Å, hvor hun har blitt en skjøge!» (Jes 1:21). I stedet for å berge fra dommen, fører kirken selv dommen over seg!

Denne verden går mot sin undergang. Gud har forutsagt det, klart og tydelig. Og nå gir han oss klare tegn på at undergangen er nær. Han lar himmels krefter rokkes, han ryster jorden. Har det alltid vært viktig å kalle mennesker til omvendelse og frelse, hvor mye mer nå som alle tegn i tiden vitner om at det som er forutsagt står for døren. Nå er det tid å ta sin tilflukt til den frelsesark som er gitt oss i Jesus! La oss forkynne det klart og frimodig. Mens det ennå er tid!

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Hellig uro

Av Asbjørn Aavik

«Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir; gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke!»

Joh 14:27

Dette hendte under siste verdenskrig: Flere tusen unge soldater var samlet i en stor konsertsal i London for en avskjed med hjemlandet like før de skulle krysse kanalen mot slagmarken. Offiserene var sammen med dem. En rik kveld med underholdning av forskjellig slag.

Mot slutten steg en ung offiser fram. Stor stillhet. Så løftet han blikket: – I natt skal vi krysse kanalen – mot slagmarken. Muligens til vår død. Vil en av dere som er her i kveld for å underholde oss – fortelle *hva døden er*?

Det ble helt stille i den store salen. Alvor la seg over unge som skulle til fronten. Også over ledere som hadde ansvaret ved å sende – lede. Da steg en av sangerne fram på podiet og tok til å synge den mektige arie «Elias» med tema: *Hvilen i Herren*. Dagen etter

skrev Londons storaviser at intet øye i salen var tåretørt.

Den kvelden var vår jord en slagmark. En kamp for å overvinne. Den som – åndelig talt – legger våpnene til side, er dømt til tap. Gjennom hele vår vandring over jorden må vi ha vår rustning på. Skal daglig huske at fienden lurar ved hvert eneste gatehjørne og veikryss. Ved natt som i lys dag. Stadig overrumples vi. Og er ikke mitt våpen blankpusset, ligger jeg slagen på livets slagmark.

Mitt våpen er hvilen i Herren. For-sømmer jeg de stille stunder alene med ham i mitt lønnkammer over en åpen Bibel, er jeg ikke rustet for hverdagsvandring. Er ikke min morgen et knefall, faller jeg i en eller annen sterk fristelse gjennom dagen. Min seier er den *hvile* jeg får i *Kristi seier* i mitt sted. Golgata-hvilen!

*Fra andaktsboken «Vandring»,
Lunde Forlag, Oslo 1992*